

telse med Danske Reklamebureauers Brancheforening og i øvrigt lytte til almindelige mennesker, så de forældede regler snarest kan blive revideret.

Svar (20/10 94)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Radio- og TV-Reklamenævnets afgørelser vedrørende tv-reklamer, hvori der medvirker børn under 14 år, affødte som bekendt en bred debat, og jeg har derfor allerede den 17. oktober 1994 anmodet Radio- og TV-Reklamenævnet, som ifølge radio- og fjernsynslovens § 72, stk. 1, nr. 3, har til opgave at rådgive kulturministeren om indholdet af reklamer i radio og fjernsyn, om en udtalelse om behovet for ændringer af de gældende regler for reklamer i radio og fjernsyn, navnlig for så vidt angår børns medvirken i reklamer.

Først når nævnets udtalelse foreligger, vil jeg tage stilling til, om der er behov for ændring af reklamereglerne.

Spm. nr. S 21

Til socialministeren (10/10 94) af:

Erik Larsen (V):

»På baggrund af henvendelsen fra Høje-Taastrup Kommune, Socialudvalget, (alm. del – bilag 4) bedes ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde ministeriet eller kommunerne har givet dispensation fra garantierklæring i forbindelse med familiesammenføring i 1994.«

Begrundelse

Hvis den virkelighed, der beskrives fra Høje-Taastrup, er generel, er det en helt urimelig økonomisk byrde, der pålægges de danske kommuner.

Svar (18/10 94)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Indledningsvis skal det oplyses, at i forbindelse med ændringen af udlændingeloven ved lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev reglerne for familiesammenføring strammet. De ændrede regler finder anvendelse på sager, hvor der er søgt om fami-

liesammenføring den 27. juni 1992 eller senere. Det betyder, at Socialministeriet ikke behandler dispensationsansøgninger fra garantierklæringer fra personer, som har ansøgt om familiesammenføring den 27. juni 1992 eller senere.

Dette indebærer, at Socialministeriet fortsat behandler ansøgninger om dispensation fra garantierklæringer efter de gamle regler i sager, hvor der er søgt om familiesammenføring inden den 27. juni 1992.

De dispensationer fra Socialministeriet, som er grundlaget for Høje-Taastrup Kommunes henvendelse, er da også alle givet til ansøgere, som har søgt før 27. juni 1992, det vil sige efter de gamle regler.

Socialministeriet kan oplyse, at man i perioden fra 1. januar til 1. oktober 1994 har behandlet i alt 109 sager om dispensation, hvoraf der er givet dispensation i 66 sager, delvis dispensation i 32 sager, afslag på dispensation i 2 sager, 3 sager har omhandlet andre spørgsmål, og 6 sager er afvist, fordi de skulle behandles efter de nye regler.

Opgørelsen er foretaget ved optælling i Socialministeriets elektroniske journalsystem. Derfor kan der være enkelte sager, som på grund af søgemetoden ikke er kommet med i optællingen. Usikkerheden ved opgørelsesmetoden skønnes dog at være så lille, at Socialministeriet har afstået fra en manuel gennemgang af samtlige sager, da dette vil være meget ressourcekrævende.

Ved vurderingen af dispensationsansøgningen fra en garant foretager Socialministeriet en sammenligning mellem garantens indtægt efter skat og det beløb, pågældende uden indtægter kunne have fået som kontanthjælp efter skat. Hvis garantens nettoindtægter ikke overstiger nettokontanthjælpsniveauet, gives der fuld dispensation fra garantierklæringen. Hvis indtægten overstiger kontanthjælpsniveauet, men ikke så meget, at indtægten kan dække den fulde forsørgelse af de familiesammenførte, gives der delvis dispensation.

En mere udførlig redegørelse for Socialministeriets dispensationspraksis findes i øvrigt i mit svar af 3. juni 1993 på spørgsmål nr. S 884, stillet af Eva Kjær Hansen (V).

Det kan tilføjes, at der ved Socialministeriets dispensation ikke er tale om, at den påtagne forsørgelsespligt bortfalder, men om, at det konstateres, at der i en periode ikke er økonomisk grundlag for at opfylde forpligtelsen i henhold til den afgivne garantierklæring.